

A papa temetésének napja

[Látó, 2012. október]

Robi ott virrasztott a nagyapja holtteste mellett aznap is, amikor meghalt, és most se akaródzott elmennie, végképp egyedül hagyva a nagyanyját. A halotti torról. Ami nagyon csöndesre sikeredett, süti volt, kétfajta, és kibontottak egy üveg öputtonyos tokajit. Mi legyen, menjünk el, mama?, ezt kérdezték a lányok, ő pedig bólintott, persze, menjetek csak. De Robi nem mozdult. Sőt, elbújt. Illetve bement a vécébe, és csak akkor került elő, amikor már üres volt a ház. A mama mégsem lepődött meg, de azért úgy tett. Hát te, nincs semmi dolgod?

A fiú visszaült az asztalhoz, ahol a vendégség maradékai heverték: morzsás tányérok, az üvegtálon az almás pite maradéka, a ráolvadt porcukorral. Érdekes, hogy a püspökkenyér mind elfogyott, jót tett neki a sok füge, amit Kati belesütött, attól olyan leveses lett, egy csöppet sem száraz. Ezt a mama mondta, miközben hosszú, vékony ujjával összecsipegette a terítőn heverő morzsákat. Aztán töltött a tokajból is, a teáscsészébe, mert addig csak teát ivott. A tokajinak is teaszíne volt, kicsit körözött a csészével, aztán lassacskán elszopogatta.

Hát itt hagyott minket nagyapád, mondta, és az unokájára nézett. Robi tizenöt éves kamasz volt, de idősebbnek nézett ki koránál. A bőre tiszta maradt, szinte selymes, ugyanakkor a vonásai máris férfiasá tették. A mamát most egyszerre a szeme igézte meg, úgy érzete – mint eddig még sosem –, hogy az teljesen olyan, mint a férjéé volt.

A fiú nem felelt erre semmit, a dugóval kezdett el játszani, nagy odafigyeléssel forgatta, mintha dugószakértő vagy dugóellenőr lett volna, akinek itt és most kell döntenie a dugó sorsáról.

Az a baj, hogy az utóbbi években megöregedett szegénykém, folytatta a mama. Ti már csak ilyenek ismerhettétek. Kicsit türelmetlen volt már, titeket meg mindig nevelni akart. Pedig valaha olyan vidám fickó volt, annyi bolondságot csinált...

Robi felnézett a dugóvizsgálatból. Bolondságot?

Bizony, felelte a mama, és tán hogy jobban menjen az emlékezés, töltött magának még egy kis tokajit a csészébe.

Még albréletben laktam, amikor kaptam tőle két kis fehéregert. Csak úgy, ajándékba. Mit mondjak, nem voltam nagy egérrajongó, és nagyapád ezt tudta. Betette őket egy üvegdobozba, mint az akvárium, olyanba. A tetejére celofánt ragasztott, és lyukakat szurkált rajta, hogy kapjanak levegőt. Szerintem tudta jól, mi fog történni. Mert másnap arra ébredtem, hogy valami motoszka a lepedőm alatt...

Az egér volt?

Még szép! Kirágták magukat a celofánon, kimásztak, nem tudom, hogyan, azon a sikos üvegfalon, és bemásztak hozzám. Én olyat sikítottam, de olyat...!

A mama felnevetett, valahová felfelé nézett közben a plafonra, aztán megint az unokájára.

És ez még semmi. Már házasságunk voltunk, ott laktunk Sándor szüleinél. A konyhaablak a teraszra nézett, ha bárki jött, ment, látta, aki a konyhában volt. Nagyapád közölte velem, hogy elugrik a borbélyhoz, majd jön. Épp mosogattam, néztem, ahogy elmegy az ablak előtt, még intett is. De egy perc múlva azt láttam, hogy nyílik, nagyon lassan, a konyhaajtó, és egy fekete kesztyűs kéz jelenik meg és nyúl egyre beljebb, felém. Azt hittem, megőrülök a félelemtől. Ha az egereknél nagyot sikítottam, akkor most le kellett volna szakadnia a mennyezetnek, akkorát.

Ő volt, a papa?, kérdezte Robi vigyorogva.

Naná! Képes volt leuggolva elosonni az ablak előtt, hogy ne vegyem észre, és visszajött a házba, hogy eljátszhassa a betörőt. Még akkor is visítottam, amikor már bejött a konyhába, és ölelgetett, hogy nyugodjak meg, csak ő az...

Nem semmi..., mondta az unoka.

Ilyen volt ám, huncut lóköttő.

És szeretted?

Kit, nagyapádat? Hogy kérdezhetsz ilyet?

Nem, hanem hogy ijesztgetett.

Ó, édesem, látszik, hogy még gyerek vagy. Ha valaki érzi, hogy minden érte történik, ott nem számít semmi. Majd megtudod te is.

Kívánom, hogy tudd meg, milyen az.

Robi megfogta a dugót, magasra emelte, majd leejtette. Egyet pattant az asztalon, aztán újból felemelkedett, és leugrott a konyhakőre, ott is táncolt ide-oda, míg el nem tűnt a tűzhellyel szemben álló kis szekrényke alatt.

Nagyanya és unokája követték a szemükkel, és amikor már nem lehetett látni, egymásra néztek.

Úgyes gyerek vagy, mondta a mama mosolyogva, és megpaskolgatta a fiú kezét.

Kiszedem mindjárt, emelkedett fel ültéből Robi.

Isten ments, jó helyen van az ott. Aztán legyintett egyet a mama. Megtanulod majd azt is, hogy minden úgy van jól, ahogy van.

A fiú most felnézett, a szeme villant egyet.

Még a halál is?

A nagyanyja elfordította a fejét, kinézett az ólomszínű égre.

Hát nem, az nagyon nincs jól, kicsikém, mondta, és a szájához emelte a teáscsészét, hogy kiigya a maradék tokajit.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Méhes Károly

Látó Szépirodalmi Folyóirat